

Legea naturală sau știința justiției

Un tratat despre legea naturală, justiția naturală, drepturile naturale, libertatea naturală și societatea naturală; care demonstrează că absolut orice legislație este o absurditate, o uzurpare și o crimă.

Lysander Spooner

Cuprins

CAPITOLUL 1.	3
Partea I.	3
Partea II.	3
Partea III.	3
Partea IV.	4
CAPITOLUL II	5
Partea I.	5
Partea II.	6
Partea III.	6
Partea IV.	6
Partea V.	6
Partea VI.	7
Partea VII.	7
Partea VIII.	7
CAPITOLUL III.	7
Partea I.	7
Partea II.	8
Partea III.	9
Partea IV.	9
NOTĂ	10

CAPITOLUL 1.

Partea I.

Știința a ce-i al meu și ce-i al tău - știința justiției - este știința tuturor drepturilor omului; a tuturor drepturilor omului asupra persoanei și proprietății sale; a tuturor drepturilor sale la viață, libertate și căutarea fericirii.

Doar știința poate spune oricărui om ce poate, și nu poate, să facă; ceea ce poate, și nu poate, să aibă; ceea ce poate, și nu poate, să spună, fără a încălca drepturile altei persoane. Aceasta este știința păcii; și doar știința păcii; din moment ce doar știința este singura care ne poate spune în ce condiții oamenii pot trăi în pace, sau ar trebui să trăiască în pace, unii cu ceilalți. Aceste condiții sunt pur și simplu acestea: mai întâi că orice om va face, către orice alt om, ceea ce îi va cere justiția să facă; cum ar fi de exemplu că își va plăti datoriile, că va înapoia bunurile împrumutate sau furate către proprietarul lor și că va remedia orice daună ar fi făcut persoanei sau bunurilor altuia. A doua condiție este că fiecare om se va abține de la a-i face altuia orice îi este interzis de către justiție să facă; cum ar fi de exemplu să se abțină de la a comite furt, tâlhărie, incendiere, crimă, sau orice altă pagubă împotriva persoanei sau bunurilor altuia.

Atât timp cât sunt îndeplinite aceste condiții oamenii trăiesc în pace, și ar trebui să rămână în pace unul cu celălalt. Însă atunci când oricare dintre aceste condiții este violată, oamenii se războiesc. Și oamenii trebuie neapărat să se războiască până când se restabilește justiția.

De-a lungul timpului, atât cât ne informează istoria, oriunde oamenii au încercat să trăiască în pace unii cu alții, atât instinctele naturale cât și înțelepciunea colectivă a rasei umane au recunoscut și prescris, ca o condiție indispensabilă, respectarea singurei obligații universale: să trăiască cinstit față de toți ceilalți.

Maxima antică definește suma datoriei legale a omului către semenii săi în următorul mod simplu: „Să trăiești cinstit, să nu faci rău nimănui, să le dai tuturor ceea ce li se cuvine.”

Această întregă maximă este de fapt exprimată în simplele cuvinte să trăiești cinstit; deoarece a trăi cinstit înseamnă a nu face rău nimănui, și a le da tuturor ceea ce li se cuvine.

Partea II.

Omul, fără îndoială, datorează multe alte obligații morale celorlalți oameni; cum ar fi să hrănească pe cei înfometați, să-i îmbrace pe cei dezbrăcați, să-i adăpostească pe cei fără casă, să îngrijească bolnavii, să protejeze pe cei fără apărare, să-i ajute pe cei slabi și să-i ilumineze pe cei ignoranți.

Însă acestea sunt doar datoriile morale pe care trebuie să le judece de unul singur fiecare om, în fiecare caz specific, în ceea ce privește dacă și cum și până unde, acesta le poate, sau le va respecta. Dar în ceea ce privește datoria sa legală - aceasta fiind datoria sa de a trăi cinstit față de semenii săi - atunci semenii săi nu numai că o pot judeca, însă chiar, pentru propria lor protecție, trebuie să o judece.

Și dacă este nevoie, aceștia îl pot obliga pe drept să și-o îndeplinească. Ei pot face acest lucru acționând individual sau împreună. Ei pot face acest lucru pe loc atunci când apare nevoia, sau intenționat și sistematic dacă preferă acest mod, iar exigența va admite acest lucru.

Partea III.

Deși este dreptul oricui și al tuturor - al oricărui om, sau grup de oameni, toți fiind egali - să respingă injustiția și să impună justiția, pentru ei, și pentru toți cei cărora li se poate face rău - dar să evite erorile care pot rezulta din grabă și pasiune, și că oricine, dacă dorește, poate avea siguranța asigurării protecției, fără a se recurge la forță, atunci este evident dezirabil că oamenii trebuie să se asocieze, atât timp cât o pot face liber și voluntar, pentru a menține justiția în mijlocul lor, și pentru protecție reciprocă împotriva celor ce le-ar putea face rău.

Este de asemenea dezirabil în cel mai înalt grad că oamenii trebuie să fie de acord asupra unui plan sau sistem de proceduri judiciare, care, în judecarea cauzelor, să asigure precauție, deliberare, investigație riguroasă și, pe cât de mult este posibil, libertate de orice influență în afara simplei dorințe de a face dreptate.

Cu toate acestea asemenea asociații pot fi drepte și dezirabile doar atunci când sunt pur voluntare.

Niciun om nu poate fi obligat pe drept să se alătore sau să susțină o asemenea asociație, împotriva voinței sale. Doar propriul său interes, propria sa judecată și propria sa conștiință pot determina dacă se va alătura acestei asociații, sau alteia; sau dacă nu se va alătura niciuneia.

Dacă dorește să depindă, pentru protecția propriilor sale drepturi, doar de propria persoană, și de asemenea asistență voluntară pe care i-o pot liber oferi alte persoane atunci când are nevoie, atunci are întrutotul dreptul de a o face.

Iar această cale ar fi o cale rezonabil de sigură pe care ar putea-o urma, atât timp cât el însuși va manifesta pregătirea normală a omului, în asemenea cazuri, de a asista și apăra persoanele vătămate; iar el însuși va trebui să „trăiască cinstit, să nu facă rău nimănui, să le dea tuturor ce li se cuvine.”

Un asemenea om este rezonabil de sigur de a le da prietenilor și apărătorilor ceea ce le trebuie în caz de nevoie, fie că s-ar fi alăturat vreunei asociații, sau nu.

Cu siguranță niciun om nu poate fi drept obligat să se alătore sau să susțină o asociație a cărei protecții nu o dorește. Și nici nu se poate aștepta rezonabil sau pe drept de la niciun om să se alătore, sau să susțină, orice asociație cu ale cărei planuri, sau metodă de a acționa, nu este de acord, ca fiind de natură a-și atinge scopul declarat de a menține justiția, în același timp evitând și injustiția. Ar fi absurd să se alătore sau să susțină o asociație care, în opinia sa, ar fi ineficientă. Ar fi criminal să se alătore sau să susțină o asociație care, în opinia sa, ar comite nedreptăți.

Astfel, omul trebuie lăsat liber să se alătore, sau să nu se alătore, unei asociații în acest scop, precum și oricare alt scop, conform propriului său interes, propriei discreții sau după cum îi dictează propria conștiință.

O asociație pentru protecție reciprocă împotriva nedreptății este ca o asociație pentru protecție reciprocă împotriva incendiului sau naufragiului. Și nu există niciun drept sau motiv în a obliga niciun om de a se alătura sau susține una dintre aceste asociații, împotriva voinței sale, judecății sale, sau conștiinței sale, mai mult decât există în a-l obliga să se alătore sau susțină orice altă asociație, ale cărei beneficii (dacă oferă vreunul) nu le dorește, sau ale cărei scopuri sau metode nu le aprobă.

Partea IV.

Nu se poate ridica nicio obiecție acestor asocieri voluntare pe motivul că le-ar lipsi cunoștințe despre justiție, ca știință, ce le-ar fi necesare pentru a le permite să mențină justiția, și pentru a evita ele însele injustiția. Cinstea, justiția, legea naturală, sunt de obicei un subiect extrem de clar și simplu, ușor de înțeles de mințile ordinare.

Cei ce doresc să aștepte este, în orice caz specific, arareori trebuie să meargă prea departe pentru a o găsi. Este adevărat, trebuie învățată, ca orice altă știință. Însă este de asemenea adevărat că este învățată foarte ușor. Deși este nelimitată în aplicarea sa pentru infinitele relații și schimburi între oameni și semenii lor, aceasta este, cu toate acestea, formată din câteva principii elementare simple, privind adevărul și justiția, pe care orice minte ordinară le poate percepe aproape intuitiv. Și aproape toți oamenii au aceleași percepții despre ceea ce constituie dreptate, sau despre ceea ce necesită dreptate, atunci când înțeleg în aceleași fel faptele din care se vor deduce concluziile.

Oamenii ce trăiesc în contact unii cu ceilalți, având raporturi împreună, nu pot evita învățarea legii naturale, în cea mai mare măsură, chiar dacă ar vrea. Raporturile oamenilor cu alți oameni, posesiunile lor separate și dorințele lor individuale, precum și înclinația fiecărui om de a cere, și de a insista, orice crede că i se cuvine, și de a respinge și rezista oricărui invazii a ceea ce el crede că sunt drepturile sale, îi forțează încontinuu să se întrebe: Este dreaptă această faptă sau este nedreaptă? Este acest

lucru al meu sau este al lui? Iar acestea sunt întrebările legii naturale; întrebări care, în ceea ce privește majoritatea cazurilor, sunt răspunse în același fel de către mințile omului de oriunde.

Copiii învață principiile fundamentale ale legii naturale de la o vârstă foarte fragedă. Astfel din primii ani ei înțeleg că un copil nu trebuie, fără cauză dreaptă, să lovească sau să rănească în alt mod, pe un alt copil; că un copil nu trebuie să preia din senin control sau dominare asupra altuia; că un copil nu trebuie, fie prin forță, înșelăciune sau ascundere, să obțină posesiunea unui lucru care aparține altcuiva; că dacă un copil comite oricare din aceste ele împotriva altuia, nu este doar dreptul copilului vătămat să reziste, și, dacă trebuie, să îl pedepsească pe cel ce i-a făcut rău, și să-l oblige să remedieze, însă că este și dreptul, și datoria morală, a tuturor celorlalți copii, și a tuturor celorlalte persoane, să asiste partea vătămată în apărarea drepturilor sale, și să remedieze relele comise.

Acestea sunt principiile fundamentale ale legii naturale, ce guvernează cele mai importante tranzacții ale omului cu omul. Cu toate acestea copiii le învață înainte de a învăța că trei cu trei fac șase, sau cinci cu cinci zece. Jocurile lor copilăroase, chiar, nu se pot desfășura fără a le respecta încontinuu; și este de asemenea la fel de imposibil persoanelor de orice vârstă să trăiască în pace împreună în orice alte condiții.

Nu ar fi extravagant să spunem că, în majoritatea cazurilor, dacă nu în toate, întreaga omenire, tineri și bătrâni, învață această lege naturală cu mult înainte să învețe semnificația cuvintelor cu care o descriem. De fapt, ar fi imposibil să îi facem să înțeleagă adevărata semnificație a cuvintelor, dacă nu înțeleg natura lucrului în sine. A îi face să înțeleagă semnificația cuvintelor dreptate și nedreptate înainte de a cunoaște natura acestor lucruri, ar fi la fel de imposibil precum ar fi să-i faci să înțeleagă semnificația cuvintelor căldură și frig, umed și uscat, luminos și întunecat, alb și negru, unu și doi, înainte de a cunoaște însăși natura acestor lucruri. Oamenii trebuie în mod necesar să cunoască sentimente și idei, nu mai puțin decât lucrurile materiale, înainte de a putea cunoaște semnificația cuvintelor cu care le descriem.

CAPITOLUL II

Partea I.

Dacă justiția nu este un principiu natural, atunci nu este deloc un principiu. Dacă nu este un principiu natural, atunci nu există un asemenea lucru precum justiția. Dacă nu este un principiu natural, tot ceea ce oamenii au spus sau scris despre aceasta, din vremuri imemorabile, a fost spus și scris despre ceea ce nu există. Dacă nu este un principiu natural, toate apelurile la justiție care au fost vreodată auzite, și toate luptele pentru justiție care au fost vreodată atestate, au fost apeluri și lupte pentru o simplă fantezie, un produs al imaginației, și nu pentru o realitate.

Dacă justiția nu este un principiu natural, atunci nu există un asemenea lucru precum injustiția; iar toate crimele ale căror lumea a fost o scenă, nu au fost deloc crime; ci doar simple evenimente, cum ar fi ploaia, sau apusul soarelui; evenimente de care victimele nu ar fi avut motiv să se plângă mai mult decât ar fi avut de a se plânge de curgerea pârâielor, sau creșterea plantelor.

Dacă justiția nu este un principiu natural, atunci guvernele (așa-numite) nu ar fi avut mai mult drept sau motiv de a o recunoaște, sau de a pretinde sau profesa că o recunosc, decât ar fi avut de a recunoaște, sau pretinde sau profesa că recunosc, orice altă non- entitate; și toate pretențiile acestora de a stabili justiția, sau de a menține justiția, sau de a recompensa justiția, sunt pur și simplu bolboroselile unor proști, sau fraudele unor impostori.

Însă dacă justiția este un principiu natural, atunci în mod necesar este unul imutabil; și nu poate fi schimbat în nicio măsură - de o putere inferioară celei care l-a stabilit - mai mult decât legea gravitației, legile luminii, principiile matematicii, sau orice altă lege naturală sau principiu; iar orice încercări sau ipoteze, din partea oricărui om sau grup de oameni - fie că se numesc guverne, sau își dau orice alt nume - de a-și crea propriile comenzi, dorințe, plăceri, sau discreții, în locul justiției, ca regulă de

conduită pentru orice ființă umană, sunt la fel de mult o absurditate, o uzurpare și o tiranie, precum ar fi încercările lor de a-și crea propriile comenzi, dorințe, plăceri sau discreții în locul oricărei și tuturor legilor fizice, mentale și morale ale universului.

Partea II.

Dacă există un asemenea principiu precum justiția, acesta este, din necesitate, un principiu natural; și astfel, este o problemă a științei, ce poate fi învățată și aplicată la fel ca orice altă știință. Iar a vorbi de a adăuga sau a lua din acesta, prin legislație, este la fel de fals, absurd și ridicol precum ar fi să vorbești de a adăuga, sau lua, din matematică, chimie sau orice altă știință, prin legislație.

Partea III.

Dacă în natură există un asemenea principiu precum justiția, nimic nu i se poate adăuga, sau lua, din autoritatea sa supremă prin toată legislația de care întreaga specie umană unită este capabilă. Și orice încercări ale speciei umane, sau a oricărei părți din aceasta, de a adăuga sau de a lua ceva din autoritatea supremă a justiției, în orice caz posibil, nu creează o obligație asupra niciunei ființe umane mai mult decât creează o adiere de vânt.

Partea IV.

Dacă există un asemenea principiu precum justiția, sau legea naturală, atunci acesta este principiul, sau legea, ce ne spune ce drepturi au fost acordate fiecărei ființe umane la naștere; ce drepturi sunt, astfel, inerente în acesta ca ființă umană, vor rămâne în mod necesar ale acestuia în timpul vieții sale; și, în orice mod ar putea fi încălcate, acestea nu vor putea fi șterse, stinse, anihilate, separate sau eliminate din natura sa de ființă umană, sau lipsite de autoritatea sau obligația inerentă.

Pe de altă parte, dacă nu există un asemenea principiu precum justiția, sau legea naturală, atunci fiecare ființă umană vine pe lume complet lipsită de drepturi; iar venind pe lume lipsită de drepturi, atunci în mod necesar trebuie să rămână astfel pentru totdeauna. Deoarece dacă nimeni nu aduce niciun drept cu el pe lume, în mod clar nimeni nu poate niciun drept care să-i aparțină, sau pe care să îl acorde altcuiva. Iar consecința ar fi că omul nu poate avea niciodată niciun drept; iar ca ei să vorbească de asemenea lucruri precum drepturile, ar însemna să vorbească despre lucruri care nu au avut, nu vor avea și nu pot vreodată avea existență.

Partea V.

Dacă există un asemenea principiu natural precum justiția, atunci acesta este în mod necesar cel mai înalt, și în consecință singura și universală lege pentru toate subiectele la care se aplică în mod natural. Și, în consecință, toată legislația oamenilor este pur și simplu, întotdeauna, o prezumție de autoritate și dominion, acolo unde nu există niciun drept de autoritate sau dominion. Aceasta este, astfel, pur și simplu, întotdeauna, o intruziune, o absurditate, o uzurpare și o crimă.

Pe de altă parte, dacă nu există un asemenea principiu natural precum justiția, nu poate exista un asemenea lucru precum necinstea; și niciun act posibil fie de forță sau fraudă, comis de un om împotriva persoanei sau proprietății altuia, nu se poate spune că este injust sau necinstit; și nu poate fi reclamant, sau interzis, sau pedepsit ca atare. Pe scurt, dacă nu există asemenea principiu precum justiția, nu pot exista asemenea acte precum crimele; iar toate profesările guvernelor, așa numite, că există, fie în întregime sau parțial, pentru pedepsirea sau prevenirea crimelor, sunt profesări că există pentru pedepsirea sau prevenirea a ceea ce nu a existat niciodată, și nu poate exista vreodată.

Asemenea profesări sunt astfel mărturisiri ale faptului că, în ceea ce privește crimele, guvernele nu au ocazia de a exista; că nu există nimic de făcut pentru acestea, și că nu există nimic ce pot face.

Acestea sunt mărturisiri ale faptului că guvernele există pentru pedepsirea și prevenirea acțiunilor care sunt, prin natura lor, simple imposibilități.

Partea VI.

Dacă există în natură un asemenea principiu precum justiția, un asemenea principiu precum cinstea, asemenea principii precum descriem cu expresiile al meu și al tău, asemenea principii precum drepturile naturale ale omului la persoană și proprietate, atunci avem o lege imutabilă și universală; o lege pe care o putem învăța, așa cum putem învăța orice altă știință; o lege care ne spune ce este just și ce este injust, ce este cinstit și ce este necinstit, ce lucruri sunt ale mele și ce lucruri sunt ale tale, care sunt drepturile mele la persoană și proprietate și care sunt drepturile tale la persoană și proprietate, și unde se află limita între oricare și toate drepturile mele la persoană și proprietate și oricare și toate drepturile tale la persoană și proprietate. Iar această lege este legea supremă, și aceeași lege, peste tot în lume, în orice moment, și pentru toți oamenii; și va fi aceeași lege supremă și singura lege, în orice moment, și pentru toți oamenii, atât timp cât omul va trăi pe pământ.

Însă dacă, pe de altă parte, nu există în natură un asemenea principiu precum justiția, un asemenea principiu precum cinstea, un asemenea principiu precum drepturile naturale ale omului la persoană sau proprietate, atunci toate cuvintele precum justiție și injustiție, cinste și necinste, toate asemenea expresiile precum al meu și al tău, toate cuvintele care semnifică faptul că un lucru este proprietatea unui om și alt lucru este proprietatea altui om, toate cuvintele folosite pentru a descrie drepturile naturale ale omului la persoană sau proprietate, toate aceste asemenea cuvinte folosite pentru a descrie vătămările și crimele, ar trebui scoase din toate limbile omului ca având nicio semnificație; și ar trebui să se declare, odată și pentru totdeauna, că cea mai mare forță și cele mai mari fraude, în acest moment, sunt singurele și supremele legi care guvernează relațiile oamenilor cu ceilalți; și că, din acest moment, toate persoanele și combinațiile de persoane - care se autointitulează guverne, precum și alții - vor avea libertatea de a practica forța una împotriva celeilalte, și toate escrocheriile de care sunt capabili.

Partea VII.

Dacă nu există o asemenea știință precum justiția, nu poate exista știința guvernului; iar toată rapacitatea și violența prin care, în toate epocile și toate națiunile, o mână de răufăcători aliați au obținut stăpânirea asupra restului umanității, i-au redus la sărăcie și sclavie, și au stabilit ceea ce ei numesc guverne pentru a-i menține subjugăți, au fost exemple la fel de legitime ale guvernului precum este posibil vreodată să vadă lumea.

Partea VIII.

Dacă există în natură un asemenea principiu precum justiția, atunci acesta este în mod necesar singurul principiu politic care a existat vreodată, sau va exista vreodată. Toate celelalte așa-numite principii politice, pe care oamenii au obiceiul de a le inventa, nu sunt în niciun fel principii. Acestea sunt simplele imagini ale celor cu gândire simplă, ce își imaginează că au descoperit ceva mai bun decât adevărul, și justiția, și legea universală; sau sunt pur și simplu instrumente și prefăcătorii, la care recurg oamenii egoiști și acaparatori pentru a obține faimă, și putere, și bani.

CAPITOLUL III.

Partea I.

Legea naturală, justiția naturală, fiind un principiu natural aplicabil și adecvat pentru rezolvarea dreptă a oricărei controversabile ce poate apărea printre oameni; fiind de asemenea singurul

standard prin care orice controversă posibilă, între un om și altul, poate fi drept rezolvat; fiind un principiu a cărei protecție o cere fiecare om pentru el însuși, fie că este dispus să o acorde altora, sau nu; fiind și un principiu imutabil, unul care este întotdeauna și peste tot același, în toate epocile și toate națiunile; fiind de necontestat necesar în toate epocile și locurile; fiind absolut imparțial și echitabil pentru toți; fiind indispensabil pentru pacea omenirii de pretutindeni; fiind vital pentru siguranța și bunăstarea oricărei ființe umane; fiind și atât de ușor de învățat, atât de general cunoscut, și atât de ușor de menținut prin asemenea asocieri voluntare pe care le pot forma cu promptitudine și pe drept oamenii în acest scop - fiind un asemenea principiu, apar următoarele întrebări, adică: De ce nu prevalează universal, sau aproape universal? De ce nu a fost stabilită, cu mult timp în urmă, în întreaga lume, ca fiind singura lege pe care orice om, sau toți oamenii, ar putea fi obligați să o respecte pe drept? De ce niciun om nu și-a imaginat niciodată că ceva atât de evident inutil, fals, absurd și atroce precum toată legislația trebuie, sau ar putea, să fie de orice folos omenirii, sau să aibă vreun loc în afacerile oamenilor?

Partea II.

Răspunsul este că, de-a lungul istoriei, oricând orice oameni au avansat dincolo de starea de sălbăticie, și au învățat să-și mărească mijloacele de subzistență prin cultivarea pământului, un număr mai mare sau mic din aceștia s-au asociat și organizat ca tâlhari, pentru a- i jefui și subjuga pe toți ceilalți, care fie au acumulat orice fel de proprietate ce ar fi putut fi confiscată, sau au arătat, prin munca lor, că pot fi obligați să contribuie pentru a susține sau a le face pe plac celor care doresc să-i subjuge.

Aceste cete de tâlhari, mai întâi mici la număr, și-au mărit puterea unindu-se unii cu ceilalți, inventând arme de război, fiind disciplinați și perfectându-și organizarea ca forțe militare, și împărțindu-și prada (inclusiv pe cei capturați) între ei, fie în asemenea proporții ce fuseseră convenite, fie așa cum au prescris liderii lor (întotdeauna doritori de a-și mări numărul adeptilor).

Succesul acestor cete de tâlhari a fost ușor de obținut, deoarece cei pe care îi tâlhăreau și subjugau erau prin comparație lipsiți de apărare; fiind împrăștiați rar prin țară; fiind complet implicați în a încerca, cu scule primitive și muncă grea, să obțină subzistența din pământ; neavând nicio armă de război, în afară de bețe și pietre; neavând nicio disciplină sau organizare militară, și niciun mod de a-și concentra forțele, sau de a acționa împreună, atunci când erau atacați pe neașteptate. În aceste condiții, singura alternativă care le rămânea pentru a-și salva viețile, sau viețile familiilor lor, era să cedeze nu numai recoltele pe care le strânseseră, și pământurile pe care le cultivaseră, însă și pe ei înșiși și pe familiile lor, ca sclavi. Din acel moment soarta lor, ca sclavi, a fost să cultive pentru alții pământurile pe care înainte le cultivaseră pentru ei. Fiind constant împinși la muncă, averea a crescut încet; însă totul a mers în mâinile tiranilor lor.

Acești tirani, trăind doar din jaf, și din munca sclavilor lor, și investindu-și toate energiile pentru a jefui și mai mult, și pentru a sclavi și mai multe persoane fără apărare; crescând, de asemenea, mărimea cetei, perfecționându-și organizarea și înmulțindu-și armele de război, și-au extins cuceririle până când, pentru a putea păstra ceea ce avea deja, a devenit necesar să acționeze sistematic, și să coopereze unii cu ceilalți pentru a-și păstra slavii subjugați.

Însă acest lucru poate fi făcut doar prin crearea a ceea ce ei numesc un guvern, și crearea a ceea ce ei numesc legi.

Toate marile guverne din lume - cele ce există acum, precum și cele ce nu mai sunt - au avut acest caracter. Nu au fost decât cete de tâlhari, ce s-au asociat în scopul jafului, cuceririi și subjugării semenilor lor. Iar legile lor, așa cum le-au numit, au fost doar niște acorduri pe care ei au considerat că trebuie să le încheie, pentru a-și menține organizațiile, și pentru a acționa împreună în jefuirea și subjugarea altora, și pentru a-și asigura fiecare partea promisă din pradă.

Toate aceste legi nu au implicat o obligație mai reală decât implică acordurile pe care tâlharii, bandiții și pirații consideră că sunt necesare să e încheie, pentru înfăptuirea cu succes a crimelor lor, și împărțirea mai pașnică a prăzii.

Astfel, efectiv, toată legislația din lume are originea în dorințele unei singure clase de persoane de a jefui și subjugă pe celelalte, și de a le deține ca proprietate.

Partea III.

În timp, clasa tâlharilor, sau a stăpânilor de sclavi - ce a deținut toate pământurile și a deținut toate mijloacele de a crea avuție - a început să descopere că cel mai facil mod de a-și gestiona sclavii, și de a-i face profitabili, nu a fost ca fiecare stăpân de sclavi să dețină un număr specificat de sclavi, așa cum se făcuse înainte, așa cum ar deține un număr de vaci, însă a fost să le ofere atâta libertate încât asupra lor (sclavilor) să cadă responsabilitatea propriei subzistențe, și totuși să- i oblige să-și vândă munca acelei clase deținătoare de pământuri - foștii lor sclavi - pentru ceea ce aceștia le vor da ulterior dacă vor.

Desigur, acești sclavi eliberați, așa cum unii greșit i-au numit, neavând pământuri, sau alte proprietăți, și neavând mijloace de a obține o subzistență independentă, nu au avut nicio alternativă - pentru a se salva de foamete - în afară de a-și vinde munca proprietarilor de pământuri, în schimbul a doar celor mai esențiale necesități ale vieții; și nici măcar întotdeauna pentru atât. Acești sclavi eliberați, după cum erau numiți, erau acum cu foarte puțin mai sclavi decât erau înainte. Mijloacele lor de subzistență erau poate mai precare decât atunci când fiecare avea propriul stăpân, care avea un interes să-l țină în viață. Erau în situația în care, după capriciile sau interesele stăpânilor de pământuri, puteau fi dați afară din casă, din ocupație, li se putea interzice oportunitatea de măcar a-și câștiga subzistența prin muncă. Erau, astfel, în numere mari, conduși către necesitatea cerșitului, furatului sau muritului de foame; și au devenit, desigur, periculoși pentru proprietatea și pacea foștilor lor stăpâni.

Consecința a fost că, acești foști stăpâni au găsit că este nevoie, pentru siguranța lor și a proprietății lor, să se organizeze și mai bine ca guvern și să facă legi pentru a îi ține supuși pe acești oameni periculoși; adică legi care dictează prețurile la care sunt obligați să muncească, și care prescriu pedepse înfricoșătoare, până și moartea, pentru asemenea furturi și încălcări pe care ei îi determinau să le comită, acestea fiind singurele mijloace pe care le aveau de a se salva de foamete.

Aceste legi au continuat să fie în vigoare timp de sute și, în alte țări, mii de ani; și sunt în vigoare și acum, cu severitate mai mare sau mai mică, în aproape toate țările de pe planetă.

Scopul și efectul acestor legi a fost de a menține, în mâinile clasei de tâlhari, sau stăpâni de sclavi, un monopol al tuturor terenurilor și, pe cât se poate, a tuturor celorlalte mijloace de a crea avuție; și astfel pentru a păstra marea masă a muncitorilor în asemenea stare de sărăcie și dependență încât să-i oblige să-și vândă munca tiranilor pentru cele mai joase prețuri la care poate fi susținută viața.

Rezultatul tuturor acestor lucruri este că, puțina avuție care există în lume se află toată în mâinile celor puțini - adică în mâinile clasei care face legile și deține sclavi; cei care sunt la fel de mult stăpâni de sclavi în spirit precum au fost întotdeauna, dar care nu-și ating scopurile prin mijloacele legilor pe care le-au făcut pentru a menține muncitorii în supunere și dependență, în loc de numărul de sclavi pe care-i dețin ca turmă.

Astfel, întreaga afacere legislativă, care a crescut acum la proporții gigantice, și-a avut originea în conspirații, care au existat întotdeauna printre cei puțini, cu scopul de a a-i menține pe cei mulți în supunere, și de a le extrage cu forța roadele și toate profiturile muncii lor.

Iar motivele reale și spiritul de la baza întregii legislații - în ciuda tuturor prefăcătoriilor și deghizărilor cu care încearcă să se ascundă - sunt aceleași în ziua de azi precum au fost întotdeauna. Întregul scop al acestei legislații este pur și simplu de a ține o clasă de oameni subordonată și aservită unei alteia.

Partea IV.

Și, atunci, ce este legislația? Este prezența unui om, sau a unui grup de oameni, a dominionului absolut, lipsit de răspundere, asupra tuturor celorlalți oameni pe care îi numesc supuși puterii lor. Este prezența unui om, sau a unui grup de oameni, a dominionului absolut, lipsit de răspundere, asupra

tuturor celorlalți oameni pe care îi numesc supuși puterii lor. Este prezumția unui singur om, sau unui grup de oameni, a unui drept de a aboli instantaneu toate drepturile omului, toată libertatea naturală a tuturor celorlalți oameni; de a subjuga toți ceilalți oameni; de a dicta arbitrar tuturor celorlalți oameni ce pot, și nu pot, face; ce pot, și nu pot, avea; ce pot, și nu pot, fi.

Este, pe scurt, prezumția unui drept de a interzice principiul drepturilor omului, însuși principiul justiției, de pe pământ, și de a-și impune propria voință, propriile plăceri și propriile interese în locul acestuia.

Toate acestea, și nimic mai puțin, sunt implicate în simpla idee că poate exista un asemenea lucru precum legislația oamenilor, ce este obligatorie pentru cei cărora le este impusă.

NOTĂ

Sir William Jones, un judecător englez din India, și unul din cei mai învățați judecători care au trăit vreodată, atât în lege asiatică cât și europeană, a spus: „Este satisfăcător să observ similaritatea, sau, mai bine spus, identitatea, acelor concluzii pe care rațiunea pură, nealterată, în toate epocile și toate națiunile, nu ezită să le tragă, în asemenea investigații juridice precum cele ce nu sunt legate și conduse de instituții pozitive.” - Jones privind Cauțiunile, 133.

Ceea ce vrea să spună aici este că, atunci când nicio lege nu a fost creată pentru a viola justiția, tribunalele judiciare, „în toate epocile și toate națiunile”, nu „au ezitat” să fie de acord asupra semnificației justiției.

Biblioteca Anarhistă

Lysander Spooner

Legea naturală sau știința justiției

Un tratat despre legea naturală, justiția naturală, drepturile naturale, libertatea naturală și societatea naturală; care demonstrează că absolut orice legislație este o absurditate, o uzurpare și o crimă.

1882

lysanderspooner.org

ro.theanarchistlibrary.org